

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5890/06
08.02.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Радојком Маринковић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Регионални центар Београд, ради поништаја решења бр. 7311-87/07-20 од 11.05.2007. године, у правној ствари отписа камате за неплаћени порез, у нејавној седници већа одржаној дана 08.02.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Тужбом поднетом овом суду 03. 11. 2006. године, тужилац је покренуо управни спор против решења туженог органа 20 бр. 4332-33/06 од 17. 09. 2006. године. Након покретања управног спора тужени орган је донео решење бр. 7311-87/07-20 од 11.05.2007. године, којим је заменио раније донето решење од 17.09.2006.године, па је тужилац поднеском од 07.07.2007. године проширио тужбу на новодонето решење и остао у свему при наводима и захтеву из тужбе поднете 03.11.2006.године.

Оспореним решењем, у ставу првом диспозитива, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале ВВ бр. 10718/06 од 14.08.2006. године, а којим је одбијен, као неоснован, њен захтев којим тражи отпис камате обрачунате за период 2000. до 2005. године, а ставом другим диспозитива наводи се да се овим решењем замењује решење Пореске управе – Регионални центар Београд бр. 4332-33/06 од 17.09.2006. године.

Поднетом тужбом тужиља оспорава законитост решења туженог органа наводећи да није примила решења о утврђеној пореској обавези, а нису ни приправници у њеној адвокатској канцеларији, односно повратнице о уручењу решења у време када је била одјављена са адресе у бб, су потписане од стране трећег лица «АА ћирилицом», а она се потписује латиницом. Сматра да се у решењу управних органа не наводе две битне чињенице и то да је у току приговора и принудног извршења добровољно плаћен износ главног дуга и камате, тако да дуг не постоји, и да је она захтевом тражила повраћај неосновано плаћене камате у фебруару 2006. године. Такође истиче да је у вези застарелости рокова принудне наплате тражила да јој се омогући учествовање у управном поступку, а потом и упутила жалбу којом је оспорила камату из разлога застарелости. Сматра да је очигледно да су поштанске повратнице потписане од стране неовлашћеног лица и да није било места примени чл. 34. ст. 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, те предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган у датом одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Према стању списка предмета и образложењу оспореног решења, жалба тужиље одбијена је, као неоснована, јер је тужени орган нашао да је у поступку у коме је донето првостепено решење и одбијен захтев тужиље за отпис камате обрачунате за период 2000. до 2005. година, у свему правилно поступано и да је првостепено решење на закону засновано, а жалбени наводи, којима тужиља указује на његову незаконитост су без утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари. Ово нарочито, јер је достава писмена извршена тужиљи у складу са одредбама чл. 77. ст. 1. Закона о општем управном поступку, односно чл. 34. ст. 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Такође су оцењени наводи жалбе о застари принудне наплате, па тужени орган правилно налази да су и ови наводи без утицаја на друкчије решавање, јер је предмет одлучивања у овом управном поступку захтев тужиље за отпис дуга по основу камате, који је тужиља платила, са којих разлога је приговор застарелости могла истицати у поступку принудне наплате и жалби против решења о тој наплати.

Оцењујући законитост оспореног решења Врховни суд Србије налази да тим решењем није повређен закон на штету тужиоца. Ово из разлога што, и према оцени суда, у конкретном случају, нису испуњени законски услови за отпис камате обрачунате за период од 2000. до 2005. године на неблаговремено плаћене доприносе у наведеном периоду. При томе су у образложењу оспореног решења оцењени сви наводи жалбе и за ту оцену дати довољни и јасни правни разлози, а како исте наводе тужиља понавља у

наводи жалос и за ту оцѣну дати довољни и јасни правни разлози, а како нису наводе тужива понавља у тужби, то разлоге из образложења оспореног решења и овај суд у свему прихвата као довољне и на закону засноване.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, на основу чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 08.02.2008. године, У. 5890/06

Записничар Председник већа-судија

Радојка Маринковић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ВГ